

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

У такий неспокійний сьогоднішній час Бог сподобив нас знову дійти до Празника празників, до торжества із торжеств – Святої Пасхи. Вкотре ми знову вітатимемо один одного словами, які звучать понад два тисячоліття: «Христос Воскрес!». Здавалося б два слова, а щойно їх вимовиш, як якась невичерпна, неземна радість одразу наповнить душу. Бо в цих словах – віра. Віра у перемогу життя над смертю, добра над злом, білого над чорним, весни над зимою.

Весняна пасхальна радість переповнює навіть найчерствіші серця. Але пасхальні дні швидко минають, а так хочеться затримати, продовжити цю радість, мати її повсякчас. Кажуть, щоб зберегти її, потрібно мати чисте серце. Бо лише чисті серцем Бога побачать. А шлях до чистого серця лежить через подвиг. Подвиг молитви, подвиг посту, подвиг спокути і покаяння, подвиг добрих справ, подвиг допомоги іншому. Відмовляючись від хтивості, гордості, заздрості, егоїзму, черствості, ненажерства, скупості... ми вчимося дивитися на світ по-іншому. А він – злий і жорстокий – так потребує свіжого, оновленого погляду. Та очі наші чомусь засліплені, двері наших серць зачинені і ключі загублені, і крижинка пожадливості раз-по-раз холодить нас.

Нехай благодатний пасхальний вогонь зігріє кожне серце, освітить життєвий шлях кожного, а відчуття Божественної присутності допоможе здолати труднощі і випробування, які впали на наші плечі у рік Божий – 2014.

І ЗА МЕДИЧНІ ПРАВА ІНФОРМАЦІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ

№ 4 (143),
квітень 2014р.

ОБЛАСНИЙ КОМПІТЕТ

Львівська обласна організація професійної спілки працівників охорони здоров'я України

○ Спасибі, сестро!

Заступниця Марія – героїня Майдану

Медсестра Львівського обласного центру медичної допомоги та медицини катастроф з Буська Марія МАТВІЇВ на передовій під кулями рятувала людей.

Недавно Інтернет облетіла звістка: київський журналіст Юрій Бутусов розшукав жінку, яка героїчно рятувала поранених трагічного ранку 20 лютого на вул. Інститутській.

Фото жінки, яка стоїть навколішки, без каски, щита, бронезелета зробив французький фотограф Eric Bouvet. Це фото облетіло світ. Але імені жінки ніхто не знав. Вона проста українка, коли гинули чоловіки, прийшла на допомогу пораненим. Снайпери стріляли без перестанку. Та вона не покинула своїх, не втекла, не відступила, не злякалась. Намагалися витягнути і бодай якось допомогти. Її не захищало нічого. Нічого, крім мужності, любові до людей, почуття обов'язку, і Божого провидіння.

Київський журналіст Юрій Бутусов майже місяць розшукував безвісну героїню Майдану. Понад 4000 репостів «Фейсбуку» і результат: на передовій, під кулями рятувала людей Марія Матвіїв, медична сестра «швидкої допомоги» комунального закладу «Львівський обласний центр медичної допомоги та медицини катастроф», з міста Буськ Львівської області.

Марія нічого не знала про ажіотаж навколо її подвигу в Інтернеті, і світової популярності її фотографії на Інститутській. У неї немає аккаунта в соціальних мережах, немає адреси своєї пошти, і немає часу серфити новини – у неї є 12-річний син Дмитрик, чоловік Петро, мама Мирослава, і звичайна така важка робота – рятувати життя.

Журналіст записав її розповідь, дуже просту і геть позбавлену мальовничості і самозамилування:

«На Майдан за час революції я приїжджала 5 разів. Ми виїжджали з моєю сестрою, чоловіком, кожен раз, коли на Майдані стало небезпечно. Ми завжди були на передовій. Я розуміла, що Майдан – це наш шанс змінити своє життя на краще, і у мене не було питань, треба це робити чи ні. Який сенс жити, якщо боятися? Жили завжди в наметі нашої Буської сотні.

18 лютого ми були вдома, коли побачили жахливі кадри подій у Києві, десятки вбитих і поранених людей. Ми були приголомшені. Але ввечері разом з чоловіком зібралися і пішли на площу, де виїжджав автобус на Київ. Тут я вперше побачила, як багато чоловіків злякалися – добровольців було не так багато. Нас виїхало 30 осіб, я була єдиною жінкою.

Ми приїхали на Майдан о 3.30 19-го лютого. Я вийшла з автобуса, і мені стало так радісно – я побачила багато людей. Побачила, що Майдан не здається, незважаючи ні на що. Майдан дав мені сили.

Потім чоловік сказав, що у нього від побаченого були абсолютно протилежні враження – він побачив те, на що я не звернула увагу – остання лінія оборони проходила під

самою сценою, не вистачало горючих матеріалів, було мало пляшок з горючою сумішшю.

Ми відразу почали розливати «коктейлі Молотова» і передавати їх на передову. Відпрацювали весь день і всю наступну ніч.

Я вже почала допомагати пораненим, готувати їжу. Вранці 20-го ми дізналися про перемир'я, і як тільки міліція пішла з Майдану вирішили трохи поспати. Але тільки я задрімала, як в намет забіг наш хлопець з Буська – він сказав, що наших стріляють біля Жовтневого палацу, і терміново потрібні медики.

Я побігла до Жовтневого палацу – у мене не було каски, бронезилета. Я не стала одягати накидку Червоного хреста. Снайперська гвинтівка легко прошиває цей захист. Ще з часів боїв на Грушевського я бачила, що медики в яскравій формі можуть стати мішенями, тому не хотіла привертати до себе увагу.

Зверху я побачила як почали розстрілювати людей на Інститутській. Вогонь був дуже щільний, гуркіт пострілів не припинявся.

Спочатку я надала допомогу одному хлопцю – він був легко поранений. Потім я підповзла до бійця, який отримав поранення в ногу. Але крики про допомогу були зверху на барикаді. Я поповзла вгору. Тут снайпери не давали підійти до поранених. На хвилину я зупинилася. Згадала свого Дмитрика, своє життя, своїх близьких, всіх, кого люблю. Але крики про допомогу були голосніше пострілів. І я поповзла до них.

Хлопець на тій самій фотографії отримав поранення, коли я була вже зовсім близько. Коли наблизилася, побачила – важке поранення в голову. Вхідний отвір кулі було близько двох сантиметрів у діаметрі, і з нього юшила кров пружною струменем, як з водопровідного крана. Все, що я могла зробити негайно – зупинити кровотечу. Як тільки я наклала пов'язку, підбігли хлопці – санітари, і винесли його.

Потім біля дерева, інший чоловік отримав поранення в живіт – дуже важке. Куля буквально розпорола його, і кров хльоснула фонтаном. Молодий санітар не зміг зробити укол – навколо падають люди, кулі свистять, крики, кров. Але у мене ж досвід – рука не здригнулася. Інші люди вже зробили перев'язку і забрали пораненого.

Час ніби перестав існувати і я все робила на автоматі, і нічого не бачила крім поранених і вбитих. Чоловік з Коломиї прикривав мене щитом – я згадала його тільки наступного дня, коли він нагадав мені про вчорашній.

Я озирнулася – іншим вже не можна було допомогти, і хлопці витягали тіла.

Всього в той ранок я взяла участь у порятунку 4 чоловік. Двоє з них безсумнівно, залишилися живі. Пораненого кулею в голову бійця я побачила потім – на жаль, вже бездиханим серед тіл, що лежали біля готелю «Козацький». Судячи з характеру поранення, у бійця, який отримав кулю в живіт було, на жаль, небагато шансів на порятунок...

Я приїжджала в Київ пом'янути їх на 9 днів. Коли буду в Києві наступного разу? Не знаю. Начебто в травні збираються люди, а може і через рік... А ну от, мама мене поправляє, що якщо війна, то треба знову їхати. Ну звичайно, мама, звичайно, поїду. Раз зуміли звільнити свою землю, зуміємо і захистити».

Я сказав Марії, – завершує свою розповідь про героїню Майдану журналіст, – що нею пишаються і захоплюються тисячі людей. Що готові запросити її з родиною до Києва, що повністю сплатять їй проїзд, проживання, що говорити з нею – велика честь. Але вона відмовилася, тому що «дуже багато роботи».

Як нагородити людину, подвиг якої не вимірюється медалькою?

Марія, ви думали, що рятували 4 життя, а насправді Ви рятували тисячі душ, які стали вільними, для яких Ваші вчинки стали прикладом любові до ближнього, любові до Батьківщини.

Спасибі, Маріє!
Слава Україні!

Цей матеріал, як і фото також облетів Інтернет і був передрукований неймовірною кількістю видань серед яких «Українська правда», «Життя», «День», а сьогодні – і наш інформаційний бюлетень «За медичні права».